

Κυριακή 24η Νοεμβρίου 2019 (Κυριακή ΙΓ΄ Λουκᾶ).

Λκ. 18, 18 – 27.

«περίλυπος ἐγένετο» Λκ. 18, 23.

Πολλές φορές μπορούν νά συμβοῦν τά πιά ἀπίθανα καί ἀναπάντεχα στή ζωή μας. Σήμερα ὁ πλούσιος νέος πού πλησιάζει τό Χριστό περιμένει νά χαρεῖ καί νά τιμηθεῖ. Κατά τρόπο, ὅμως, ἀναπάντεχο ἐλέγχεται καί ἀπαξιώνεται. Ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τῆς πραγματικῆς χαρᾶς εἶναι δυνατό νά χαρίσει λύπη καί στενοχώρια σέ κάποιον ἄνθρωπο, καί μάλιστα σ' ἓναν τόσο ἐνάρετο ἄνθρωπο σάν τό νεαρό πού Τόν πλησίασε σήμερα;

Μοιάζει ἀντιφατικό τά λόγια τοῦ Χριστοῦ νά προκαλοῦν λύπη. Τά λόγια τοῦ Κυρίου εἶναι πάντοτε γεμάτα παρηγοριά καί ἐλπίδα. Ρήματα αἰωνίου ζωῆς εἶπε ὁ Ἰησοῦς στήν ἀνθρωπότητα. Διδασκαλίες πού ἐλευθερώνουν καί στηρίζουν τήν ἀνθρώπινη συνείδηση, πού διαγράφουν τά σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, πού ἀνοίγουν τό δρόμο πρό τῆς λύτρωσης καί τήν παντοτινὴ Ἀνάσταση.

Αὐτό, ὅμως, πού εἶναι τόσο φυσικό γιά τούς πιστούς εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό γιά ἐκείνους πού ἀντιπαθοῦν ἢ ἀδιαφοροῦν γιά τόν Ἰησοῦ καί δέν ἐπιθυμοῦν νά Τόν ἀκολουθήσουν. Γιά ἐκείνους τά λόγια καί ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι θλιβερά καί ἀποκρουστικά. Ἔτσι λοιπόν καί σήμερα ὁ νεαρός ἀναζητητής τῆς σωτηρίας λυπᾶται καί θλίβεται ἀπό τίς ἀπαντήσεις πού τοῦ δίνει ὁ Χριστός.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διψοῦν γιά τήν ἀλήθεια καί πλησιάζουν τόν Κύριο, γιά νά τήν μάθουν. Ὅταν ὅμως τήν ἀκούσουν, δέν χαίρονται ὅλοι. Εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι πού καθίστανται περίλυποι ἀπό τήν εὐαγγελική διδασκαλία καί καλό εἶναι νά προσέξουμε ἐάν εἴμαστε ἀνάμεσα σ' αὐτούς. Τά στοιχεῖα πού κάνουν ἕναν ἄνθρωπο νά θλίβεται ἀπό τό Χριστό εἶναι ὁ ἐγωισμός, ἡ κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας του καί ἡ ἀπιστία πού ἐκφράζεται μέσα στίς ἀνασφάλειες.

Κατ' ἀρχήν ὁ ἐγωισμός. Πλησιάζει ὁ νέος τόν Ἰησοῦ ἀλλά ὄχι ἀπλά καί ταπεινά. Εἰρωνεύεται τόν Κύριο, καθώς Τόν ἀποκαλεῖ ἀγαθό χωρίς νά τό πιστεύει. Γι' αὐτό ὁ Χριστός δέν ἀποδέχεται τή φιλοφρόνηση. Μέ αὐταρέσκεια καί ἐγωισμό καυχιέται ὁ

νέος για τήν τήρηση ὄλων τῶν ἐντολῶν. Λησμονεῖ πώς αὐτό εἶναι τό καθήκον καί ὄχι κάποιο ἐπιπλέον κατόρθωμα. Ἔτσι, ὅταν ὁ Χριστός τόν καλεῖ πρὸς τὰ ὑψηλά καί σέ κάτι ἐπιπλέον, λυπᾶται καί ἀποχωρεῖ. Ἡ καύχηση τοῦ νέου για τήν ἀρετή του θυμίζει σέ πολλά σημεία τήν καύχηση ἀρκετῶν χριστιανῶν πού ἔχουν ἀγαθή πεποίθηση για τήν ἠθική τους ποιότητα. Σάν τό νέο τοῦ σημερινοῦ περιστατικοῦ εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι οἱ σύγχρονοι πιστοί πού θεωροῦν ὅτι ὄχι ἀπλῶς εἶναι σωστοί σέ ὅλα καί ὑπερβολικά εὐσεβεῖς, ἀλλά ὅτι ὁ Θεός τούς χρωστάει καί ἐπιπλέον. Ἔτσι μέσα στήν πολλή τους εὐλάβεια δέ διστάζουν νά τά βάλουν μέ τό Θεό, ἐάν καί ἐφόσον τούς κτυπήσει κάποιος πειρασμός, δυσκολία ἢ ἀναποδιά. Εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι οἱ κατά πάντα «καλοί χριστιανοί», πού νομίζουν ὅτι εἶναι «τό κάτι ἄλλο». Θεωροῦν ὅτι σέ σχέση μέ τούς πολλούς εἶναι οἱ ἐκλεκτοί. Ἔτσι κάθε εὐαγγελικός λόγος πού τούς βγάζει ἀπ' αὐτή τήν αὐτοπεποίθηση καί αὐτοεκτίμηση τούς κάνει περίλυπους ἢ μερικές φορές τούς ὀδηγεῖ ἀκόμη καί στό θυμό.

Ἡ κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας εἶναι ὁ δεύτερος λόγος πού κάνει πολλούς ἀνθρώπους νά γίνονται

περίλυποι από τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐλευθερία δόθηκε ὡς χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Ὅλα τὰ ὑπόλοιπα δημιουργήματα εἶναι ἐγκλωβισμένα στά ἔνστικτά τους καί μάλιστα στά δύο πιά σημαντικά, αὐτό τῆς ἀναπαραγωγῆς καί αὐτό τῆς αὐτοσυντήρησης. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε μέ τήν ἰκανότητα νά ἐλέγχει τὰ ἔνστικτά του καί νά κανονίζει τή συμπεριφορά του κατά τέτοιο τρόπο ὥστε νά βρίσκεται σέ διαρκή καί ἀδιάσπαστη σχέση μέ τό Θεό. Σάν ἐλεύθερος μπορεῖ νά πάρει ὅποιες ἀποφάσεις θέλει καί νά ἐνεργήσει ἀνάλογα. Ὅταν, ὅμως, χρησιμοποιεῖ λάθος τήν ἐλευθερία του, τότε τή χάνει. Παύει νά εἶναι ἐλεύθερος, ὅταν φυλακίζεται στίς ἐπιθυμίες καί στά πάθη του, στά ἔνστικτα καί στίς κατώτερες παρορμήσεις του, πού τόν ἀποξενώνουν ἀπό τό Θεό καί τόν περιορίζουν στά στενά ὅρια τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ. Τότε ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ προκαλεῖ θλίψη, ἐπειδή προσκαλεῖ σέ ἀληθινή ἀπελευθέρωση. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται περίλυπος ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ, διότι ἔμαθε νά ζεῖ φυλακισμένος στό ἐμπαθές θέλημά του καί φοβᾶται τή ζωή τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας. Φοβᾶται πώς, ἂν μετανοήσει καί ἀλλάξει συμπερι-

φορά, θά χάσει ὅλ' αὐτά πού θεωρεῖ σημαντικά καί σπουδαῖα. Ὅλ' αὐτά ὅμως, τά δῆθεν σπουδαῖα, εἶναι ἐκεῖνα πού τόν φυλακίζουν μέσα στή σκοτεινή φυλακή τῆς ματαιότητος καί τῆς φθορᾶς. Ἔτσι συμβαίνει νά λυπᾶται, ἂν πρόκειται νά ζήσει τό θεϊκό θέλημα, διότι ἐπένδυσε ὅλη τήν ἐλευθερία στό δικό του θέλημα.

Ὁ τρίτος λόγος πού θλίβονται πολλοί ἄνθρωποι ἀπό τά λόγια καί τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀληθινῆς πίστεως. Μπορεῖ νά λέγουν ὅτι πιστεύουν, ἀλλά ἡ πίστη τους εἶναι φτωχή καί μικρή. Τοῦτο φαίνεται ἀπό τίς ἀμέτρητες ἀνασφάλειες ἀπό τίς ὁποῖες ὑποφέρουν. Ἀνασφάλειες γύρω ἀπό τή ζωή, τήν υἰγεία, τήν οἰκογένεια, τήν οἰκονομική πρόοδο καί εὐημερία. Ἀνασφάλειες πού γεννοῦν μέσα στήν ψυχή φόβο καί ἄγχος. Γιά νά καλύψουν ὅλες αὐτές τίς φοβίες, καταφεύγουν σέ μία λογική πού δέν βοηθάει καθόλου. Προσπαθοῦν νά ἐξασφαλίσουν αὐτά πού νομίζουν ὅτι θά τούς χαρίσουν ἄνεση καί εὐημερία στή ζωή τους, ὅπως εἶναι ὁ πλοῦτος, ἡ ἐκπαίδευση, ὑπερβολική ἐκείδικοευση καί οἱ ἀμέτρητες γνωριμίες. Ξοδεύουν ὅλες τίς ἐσωτερικές τους δυνάμεις σ' ὅλα ἐκεῖνα πού στό τέλος

ἀποδεικνύονται ἐντελῶς ἀνίκανα νά ικανοποιήσουν τίς προσδοκίες τους. Ἔτσι ἀρχίζουν μία προσπάθεια πνευματικῶν ἀναζητήσεων, οἱ ὁποῖες, ἂν δέν εἶναι πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ Ἰησοῦ, δέν ὀδηγοῦν πουθενά. Ἄν ὅμως φτάσουν μέχρι τό Χριστό, καί πάλι θλίβονται, διότι ὁ Κύριος τούς καλεῖ νά ἐγκαταλείψουν ὅσα τούς παρέχουν σιγουριά καί ἀσφάλεια. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος ἐμπιστευθεῖ ἀπόλυτα τό Χριστό, μόνον τότε μπορεῖ νά ἡρεμήσει καί νά χαρεῖ.

Ὁ νέος «ἐγένετο περίλυπος», ὅταν ἄκουσε ὀλοκληρωμένο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐγινε περίλυπος, διότι δέν ἤθελε νά γίνει εὐτυχής. Ἐμεῖς ὅμως μέσ' ἀπό τήν παράδοσή μας ξέρουμε πῶς ὁ δρόμος γιά τή χαρά καί τή γαλήνη περνάει μέσ' ἀπό τήν αὐτοπαράδοσή μας στόν Ἰησοῦ. Ὄταν ἐγκαταλείψουμε ὀλόκληρη τή ζωή μας στήν ἀγάπη Του, τότε θά τήν κερδίσουμε. Τότε θά βιώσουμε τήν πραγματικότητα γιά τήν ὁποία πλαστήκαμε καί μᾶς ἀξίζει, τήν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀπέραντης ἀγάπης Του. Ἀμήν.